

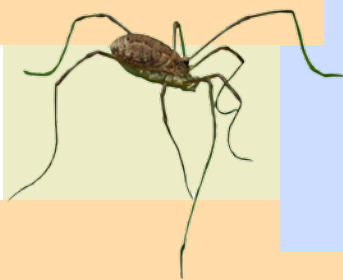
Enge kruipers met teveel pootjes

Aflevering 11 van Adriana's Onregelmatige Fotomail

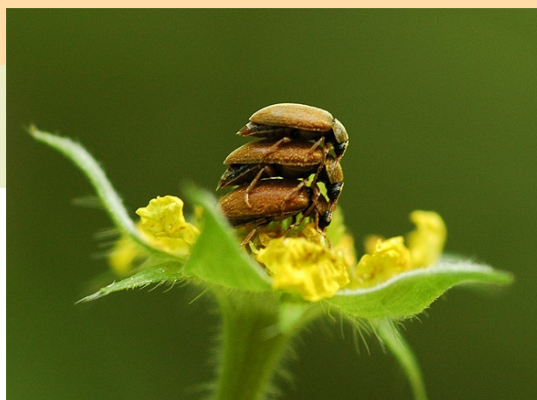
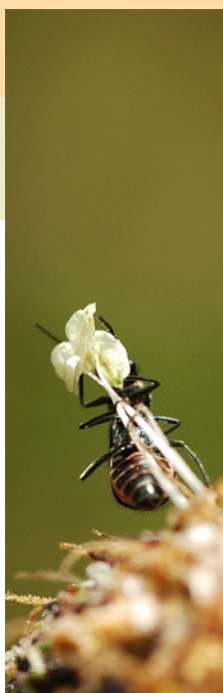
Ik weet het: de tijden zijn voorbij dat vrouwen angstig gillen en mannen stoere redders spelen als er weer eens een grote, harige, dikke spin de wasbak ingegleden is. Of erger nog: als zo'n harige potenbrij plotsklaps aan een kleverige draad voor je neus bungelt ... Schrik! Iegh, brrr, jakkes, bah! En een waterglas over zo'n beest heenzetten heeft ook al niet het gewenste effect: heb je al die pootjes wel eens tegen een glas horen tikken? Verbijsterend hoe goed je dat hoort!

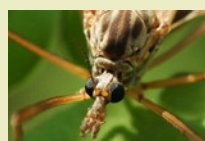
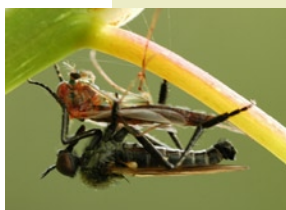
Het zit 'm in die pootjes denk ik. Te lang en dun, en hoewel schijnbaar stevig genoeg van constructie, laten ze veel te gemakkelijk los (om dan zelfstandig nog even door te feesten: jakkes!). Te veel gewrichten ook. En ze slepen vaak van die enge gezichten mee, en volstrekt on-aai-bare, knuffel-onvriendelijke lijfjes. Brrrr.. Vergeten is voor heel even dat we minstens een aantal duizenden keren zo zwaar en zo groot zijn als dat kleine monstertje dat we plots zo heel erg duidelijk zien! Het idee alleen al dat ze met een speldeprikgevoel over je hand kunnen lopen, of onder je grote teen kriebelen...

Gelukkig zijn er zat van die engerds, die het veel te druk met zich zelf hebben om schrik aan te jagen. Sommige vallen pardoos van hun bloemetje als je dichtbij komt, anderen zitten vast aan heftige seks en kunnen heel kwetsbaar even geen kant op, weer anderen zijn domweg behoorlijk vaag bezig:

En dan zijn de meeste plots helemaal niet eng meer. Zelfs al blijven ze veel te veel raar-knikkende pootjes hebben...

Groet,
Adriana